

když chtěli soudové nižších stolic odsouditi žalované k efektivnímu placení v polských markách, bylo by bývalo třeba tomu dáti výrazu v rozsudku samém (srv. rozh. čís. 1130 sb. n. s.). Z uvedeného patrně, že bude i o té části zrušovacího usnesení pokud jde o odsouzení k placení 57.452 Mkp 65 f na místo 22.981 Kč, třeba dále jednati.

Čís. 5899.

Solidárnost závazku sama o sobě nezakládá ještě nerozlučného společenství v rozeprí.

(Rozh. ze dne 30. března 1926, R II 79/26.)

Žalobce domáhal se zaplacení rukou společnou a nedílnou na čtyřech žalovaných. Když se k prvnímu roku nedostavila jedna ze žalovaných, navrhl proti ní žalobce vydání rozsudku pro zmeškání. Soud první stolice návrh zamítl, maje za to, že tu jde o nedílné společenství v rozeprí ve smyslu §u 14 c. ř. s., nepřipouštějící vynesení rozsudku pro zmeškání proti jednotlivému žalovanému. Rekursní soud změnil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by vydal rozsudek pro zmeškání podle žalobcova návrhu. Důvody: Nedílné společenství v rozeprí jest tu jen tehdy, když proti společníkům v rozeprí jsou různá rozhodnutí právně nemožná. V tomto případě tvrdí sice žalobce, že žalovaní jsou z téhož skutkového a právního důvodu zavázáni a to solidárně, avšak tyto okolnosti nevylučují, že v této rozeprí jsou možná rozhodnutí různého obsahu proti různým společníkům v rozeprí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Dle § 14 c. ř. s. tvoří všichni spolužalovaní nerozlučné společenství v rozeprí pouze tehdy, když účinek rozsudku, jež bude vydati, vztahuje se buď dle povahy sporného právního poměru, nebo dle zákonného předpisu na všechny společníky v rozeprí tak, že různá rozhodnutí proti jednotlivým společníkům jsou právnícky nemožná, jak správně uvádí rekursní soud. Tu pak úkony dbalých společníků zachraňují od následků zmeškání společníky nedbalé, nečinné. Jako příklad takového nerozlučného společenství v rozeprí lze uvést žalobu o určení pozemkové služebnosti, žalobu na rozdělení společného vlastnictví. Závazek solidární sám o sobě nezakládá ještě, jak míní stěžovatelka, nerozlučného společenství v rozeprí, neboť každý ze žalovaných společníků může namítnouti, že pohledávka nikdy proti němu nevznikla, neb již proti němu zanikla. Nevadila by tedy vydání rozsudku pro zmeškání proti Marii B-ové okolnost, že žalobní prosba navrhuje, by všichni spolužalovaní byli odsouzeni ku placení rukou společnou a nedílnou, neboť i kdyby solidárnost závazku i výše žalobní pohledávky byla tvrzeními žaloby odůvodněna, bylo by lze proti Marii B-ové vynést rozsudek pro zmeškání v ten způsob, že

by byla odsouzena zaplatiti celek a spolužalovaní ostatní by později, kdyby žaloba byla po provedení sporu uznána odůvodněnou, byli odsouzeni ku zaplacení téhož celku solidárně s Marií B-ovou. Prvnímu soudci bude však nad to dle § 396 c. ř. s. zkoumati, zda nárok žalobní jak co do výše, tak i co do navrhované solidárnosti jest tvrzením žaloby opodstatněn a není-li snad důkazy po ruce jsoucími vyvrácen. Byť i tedy žalovaní byli společníky v rozepři dle § 11 čís. 1 c. ř. s. proto, že nárok žalobcův proti nim se opírá o tentýž skutkový i právní základ (tutéž smlouvu), nelze mluvit o nerozlučném společenství, jaké má na mysli § 14 c. ř. s. a nelze uznati, že námitky ostatních spolužalovaných přednesené při ústním jednání, prospěly spolužalované Marii B-ové tou měrou, že by byly odvrátily od ní účinky zmeškání povstalé jejím nedostavením se k ústnímu jednání.

Čís. 5900.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Souhlas druhého manžela s rozlukou (§ 16 zák.) musí býti zcela jasným a nemůže býti nahrazen prohlášením jeho právního zástupce. Nešetření § 16 písm. b) zákona působí zmatečnost řízení.

(Rozh. ze dne 30. března 1926, R II 84/26.)

Soud první stolice povolil k žádosti manžela rozluku manželství, dne 13. prosince 1922 dobrovolně rozvedeného. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní po zákonu jednal a znovu rozhodl. Důvody: Ježto jde o manželství rozvedené teprve za platnosti rozlukového zákona, může v nesporném řízení býti vyslovena rozluka jen tehdy, souhlasí-li s ní oba manželé a soud nabude konaným šetřením přesvědčení, že je tu vskutku nepřekonatelný odpor (§§ 15, 16 zák. čís. 320/19, čl. II. bod II. vl. nař. čís. 362/1919). Nehledíc k těmto věcným podmínkám, vyžaduje se po stránce formální nezbytně, by manžel, proti němuž směřuje žádost za rozluku, byl k soudu obeslán do vlastních rukou se stejnopisem žádostí a s výslovným upozorněním, že dlužno předpokládati jeho souhlas se žádostí za rozluku, když se na soud nedostaví. Tento velící předpis (§ 16 b) zák. rozl.) byl však v tomto případě úplně pomínut, neboť, jak ze spisů zřejmo, nebyla obeslána stěžovatelka do vlastních rukou, nýbrž toliko její právní zástupce. Tím a další okolností, že jednacím rokem nebyl vůbec svolán, se stalo, že na soudě bylo jednáno pouze se zástupci stran, že tedy stěžovatelka nebyla vůbec slyšena a že její právní zástupce dokonce proti její vůli a bez jejího vědomí projevil souhlas s návrhem jejího manžela. Jelikož vadným postupem soudu první stolice byl porušen důležitý donucovací předpis rázu formálně práv-